Imagini în Oglindă

On Mai 14, 2016

Stabilește condiția viitoare a ființei tale, activând „programarea" mentală de dincolo de experiența de moment.

Încercam să mă privesc într-o oglindă cu zoom, reflectând selectiv doar lungimea de undă a gândului de care aveam nevoie cel mai mult, o vibrație a însuși spațiu-timpului, printr-o emergență puternică, printr-un examen al refracției și al acuității vizuale de aproape și de departe, fără vreo corecție a impulsului de recunoaștere a realității.

Cu mare interes, mă examinam din toate unghiurile posibile, de-a lungul reflexiilor directe, ca o consecință a particularităților conflictului dintre cunoscutele și necunoscutele ecuației care mă alcătuia și a cărei rezolvare se putea desluși odată cu desfășurarea propriei mele exterioriități, facilitând o înțelegere mai completă a unui anumit mesaj.

Seria de capturi ale imaginilor din oglindă a început încă din timpul când presupuneam că joc rolul unui fizician, unui Griffin, constrâns să trec dincolo de experiența de moment. Adăugam ceva realității prin care percepeam lumea, creând multiple imagini mentale rezultate dintr-o reflexie în densitatea materiei care mă constituia.

Dacă eroul atât de cunoscut al lui Wells, savantul acela de numai douăzeci de ani a descoperit un principiu general al structurii pigmenților și al refracției - o formulă, o expresie geometrică cuadridimensională, de ce n-aș fi putut și eu să fac o astfel de descoperire?

De altfel, ce înseamnă o ecuație generală pentru unul care studiază fizica moleculară? Ce înseamnă să reduci indicele de refracție al unei substanțe solide, până la cel al aerului, fără a modifica nicio proprietate a materiei? Ce informație utilă pentru o aplicație de transluciditate poartă un corp de masă constantă, definit pe cercul trigonometric al unei suprafețe refringente?

Leadership: Poți să efectuezi calculul propriei tale unicități, extrăgând valoarea unei necunoscute dintr-una din ecuațiile reflexiei tale în oglindă?

Modul în care mă surprindeam, pierdut într-o mișcare de gândire sub efectul reflexiei, la ceea ce corpul putea să transmită, era continuarea unui mod de a mă cunoaște și comunica cu mine însumi, punând la îndoială teoriile pe care le postulau ceilalți oameni de știință. Trăiam o senzație de ireal, plutire într-o realitate virtuală. Repetam întruna: Oare nu aș putea să devin invizibil?

Orice formă de conștiință, chiar și artificială, este o rezultantă a diverselor constatări privind transformarea percepției despre reflectarea sinelui, într-o ecuație data de combinații care pot conduce la ecuații mai simple sau mai compuse decât cele inițiale.

Toate laolaltă formau o variantă a experimentului natural, din prisma efemerității clipei raportate la o conștiință a rostului meu în pragul unei revelații majore, doar ca să descopăr vreun amănunt omis, vreo imposibilitate din punct de vedere fizic, vreo unitate de transformare a materiei. Dar totul părea de o normalitate care împiedica dezvoltarea oricăror concluzii, oricărei științe.

Unicitatea este ceea ce descoperi la tine examinându-ți gândirea și încercând s-o controlezi din toate unghiurile posibile ale unui savant care încearcă să revoluționeze idei vechi de mii de ani, luptând totodată cu preconcepțiile din lumea științifică.

Pentru calculul propriei mele unicități, trebuia să determin una din necunoscute, extrăgându-i valoarea dintr-una din ecuațiile reflexiei mele în oglindă. Acest tip de experiență îmi satisfăcea nevoia de cunoaștere pe care o surprinsesem printr-un *percorso di analisi di una immagine prelevata dall'osservazione della realta* , în căutarea unui răspuns.

Necunoscuta principală din ecuațiile reflexiei mele în oglindă era însăși condiția valabilității propriei mele identități. Mă vedeam mereu același, constatam că nu m-am schimbat, dar nu reușeam să experimentez acea emoție puternică în fața unei capodopere care să-mi domine mintea, care să exprime o urmă de genialitate. Tot ce știu este că atunci când mă priveam eram conștient că nu mă aflam sub stăpânirea unei naturi superioare.

Mă simțeam asemenea unui pictor care își analizează percepțiile despre partea de umbră a tabloului prin măsurarea relației dintre natural și fantastic, dintre firesc-omenesc și dumnezeiesc, căutând să promoveze diverse noțiuni într-o lucrare suprarealistă, pe tema relației dintre lumile virtuale, tehnologie și condiția viitoare a ființei umane. Dar care nu poate să simtă dincolo de spațiul tabloului.

Înnoirea gândirii se supune procesului de evaluare a unei noi idei despre lume și realitate care provoacă manifestările vizibile ale unei imagini de sine îmbogățită cu valențe de arhetip.

După cum ne spune dicționarul, arhetipul este acea structură profundă a psihicului, care generează acele imagini simbolice ce condensează un conținut informațional extins și guvernează organizarea experienței umane.

Poți oricând să evoluezi într-o orientare spre acea concepție perspectivală unde fenomenul de tip „ *scrutinizing yourself în a mirror* „ se prezintă în ansamblul său ca un fel de dualitate. O dualitate între natura ta firească și nevoia de a-ți proiecta imaginea în limitele unui unghi care indică direcția unei cunoașteri mai înalte, transcendente.

Leadershipul este experiența de moment în care descoperi importanța unei noi abordări a realității, privită prin prisma unui om de știință care își privește imaginea în oglindă și recunoaște în ea o altă versiunii a răspunsului la întrebarea: "Cine este Dumnezeu în lumea creată de mine?"

A te privi în oglindă, a-ți cerceta întreaga ființă, nu este un proces de formare obișnuit, ci reprezintă o dovadă a preocupării tale permanente, febrile, chiar de o viață, de a-ți lămuri necunoscutele propriei ființe, de a-ți înțelege trăsăturile esențiale, valoarea ta și rolul acelei realități de dincolo de experiența de moment. Şi dincolo de experiența prin care percepi lumea.

Source: https://neculaifantanaru.com/imagini-in-oglinda.html